

[Aksel Larsen.]

gøre erfaringer, som et andet parti gjorde erfaringer for en 7-8-9 år siden, da de troede, at nu var det sket. Den historiske chance, dansk arbejderbevægelse opnåede ved valget i 1966, skal ikke forspildes, og i hvert fald: kan jeg gøre noget til, at vi bibeholder den chance, og at vi også efter valget i januar står med et arbejderflertal her i tinget, så skal det blive gjort, om det så skal blive den sidste politiske indsats i mit liv.

Nu vil venstre og de konservative, støttet af de radikale og liberalt centrum, forsøge, om de kan hindre, at den politik, socialdemokratiet og socialistisk folkeparti kunne gennemføre og ville gennemføre, bliver gennemført. De vil forsøge det på linje med den arbejdsløshedstørstende arbejdsgiverforening, og de får hjælp, og de tager gerne imod hjælp af de 6. Vil det ikke andet, så vil det i alt fald skaffe klarhed, og jeg tror, det på lang sigt vil være gavnligt for dansk politik og for befolkningen i dette land.

Hilmar Baunsgaard: Statsministeren såvel som ordførerne senere i debatten har beskæftiget sig en del med selve den omstændighed, at Danmark har devalueret. Vi gjorde allerede den søndag, hvor denne beslutning blev truffet, opmærksom på, at vi herefter måtte betragte det som det givne udgangspunkt, at Danmark havde devalueret. Den opfattelse har vi stadig, og jeg skal derfor ikke genoptage nogen diskussion omkring selve dette, at der blev devalueret.

Men jeg må sige, at på ét område synes jeg ikke statsministerens argumentation er rimelig. Statsministeren siger: ja, det er rigtigt, vi traf beslutningen om at devaluere, men vi fik ikke noget råd af noget andet parti om, hvor meget vi skulle devaluere. Statsministeren ved, at det netop er det eneste, man ikke kan argumentere for. Man kan hente et råd, om man bør eller ikke bør devaluere, men alle de økonomiske og tekniske beregninger, der ligger forud for beslutningen, om det skal være 7,3 eller 8,9, dem kan man ikke forvente at nogen skal foretage i løbet af nogle få timer. Og det er derfor, jeg ikke synes, at denne argumentation er rimelig. Sagen, der kunne rådes om eller rådes fra, var afgjort.

Hr. Per Hækkerup ville gerne stille mig det spørgsmål, om den omstændighed, at det

radikale venstre i dag i finansudvalget har undladt at stemme for en forsvarsbevilling, skal tages som et udtryk for, at vi ikke vedstår forsvarsforliget. Jeg vil gerne sige, så det ikke kan misforstås: der er kun én begrundelse for det, og det er, at vi har rejst ønsket om og har forstået, at regeringen selv har haft de samme tanker, at man snarest muligt skulle gennemgå også forsvarsbudgettet for at se, om der inden for forsvarsforligets rammer kunne findes besparelser, og vi har derfor ønsket, at man undlod at tage stilling, indtil denne gennemgang var foretaget. Der er ingen anden begrundelse, og det er begrundelsen for, at vi da måtte undlade at stemme.

Hr. Per Hækkerup siger så til mig, at der er en forskel på det, man nu har besluttet, og det, man i sin tid, da vi vedtog avancestoppet, sagde at man ville omkring inde-frysning eller destruktion af en dyrtidsportion, og hr. Per Hækkerup er af den opfattelse, at der er en minimal forskel imellem en beslutning om at destruere og en beslutning om at nedfryse. Jeg tør ikke sige, jeg er af den modsatte opfattelse, men jeg tør sige, at ved den måde, det nu er gjort på, så hviler denne dyrtidsportion i hvert fald som en latent trussel over for vort omkostningsniveau. Den ligger nu som en latent trussel, og man må huske, at det, der, sådan som regeringen selv har angivet, var meningen med det, det var at skabe bedre produktions- og konkurrencemæssige vilkår for eksportindustrien. Ja men eksportindustrien må så have en langtidsmulighed for at kalkulere; det har den altså ikke. Og derfor kan man diskutere, hvor meget dette i virkeligheden gavner. Men jeg har bare villet understrege, at en ikke helt uvæsentlig forskel, det er der i hvert fald.

Må jeg så sige til statsministeren, som jo også gjorde nogle bemærkninger til det radikale venstre: statsministeren sagde, at det radikale venstre nu har forladt sin tradition for saglig stillingtagen. Det er jo i hvert fald på den måde, som statsministeren argumenterer, blevet bekræftet, at man i hvert fald må anerkende, at sagligheden i bedste fald er subjektiv. Vi har ikke, som statsministeren siger, undladt at stille alternativer op. Det er ikke alternativer, der kan indpasses i ændringsforslag, det erkender vi. Men jeg har skitseret i udvalget, også i et